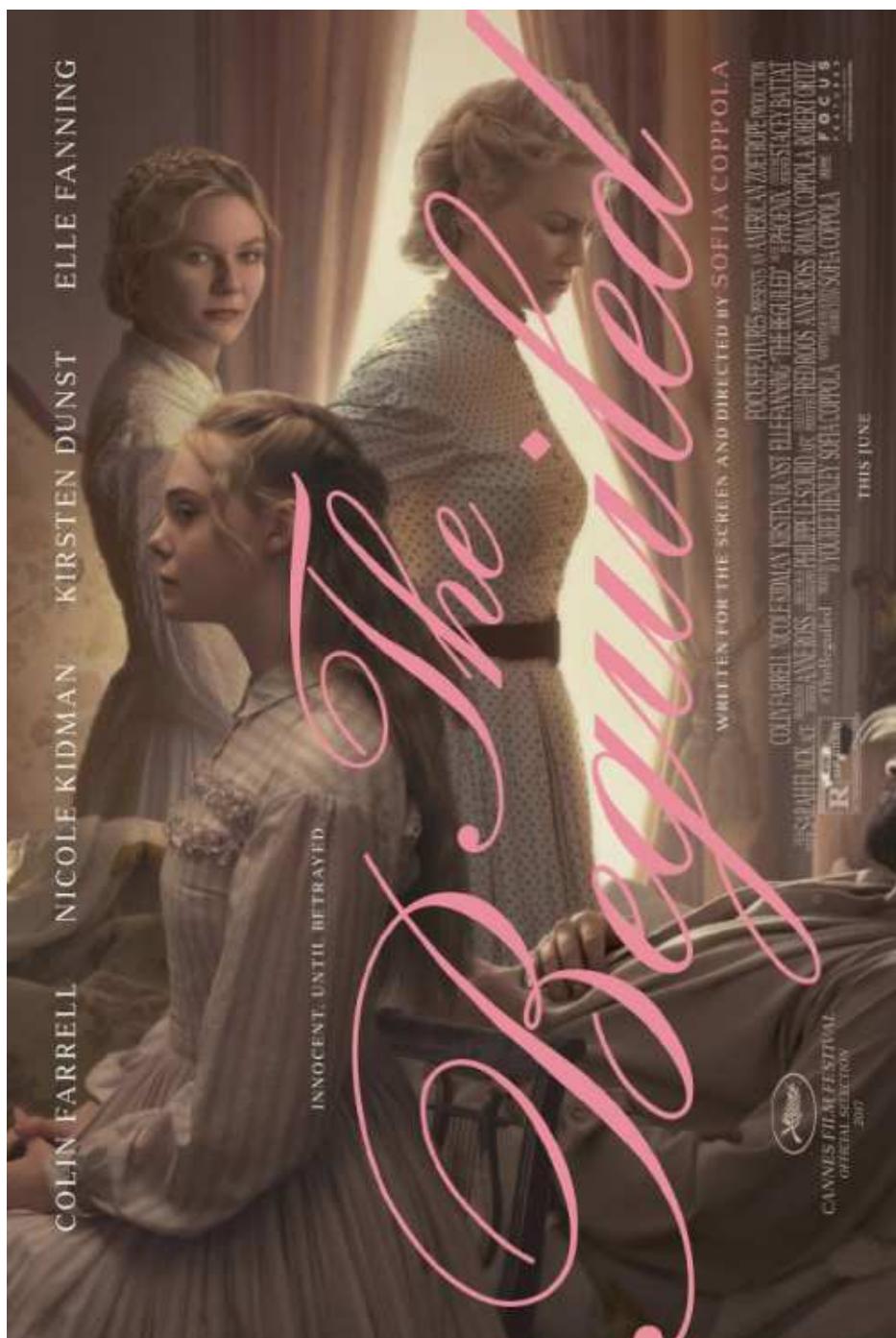

Oklamaný

Tiskový materiál k filmu
Scénář a režie Sofia Coppola

V kinech od 13. 7. 2017

OKLAMANÝ

Oklamaný je křehký thriller uznávané scenáristky a režisérky Sofie Coppoly.

Děj příběhu se odehrává během občanské války na jižanské dívčí internátní škole. Mladé ženy z této školy přijmou zraněného nepřátelského vojáka. Zatímco mu poskytují útočiště a pečují o jeho zranění, dům se naplní sexuálním napětím a nebezpečným soupeřením – a neočekávaný zvrat událostí zboří všechna tabu.

Focus Features uvádí film ***Oklamaný***, v produkci American Zoetrope. Hrají Colin Farrell, Nicole Kidman, Kirsten Dunst, Elle Fanning. Hudba Phoenix, na motivy Monteverdiho „Magnificat.“ Kostýmy Stacey Battat. Střih Sarah Flack, ACE. Výtvarník Anne Ross. Kamera Philippe Le Sourd, AFC. Výkonní producenti Roman Coppola, Anne Ross, Fred Roos, Robert Ortiz. Produkce Youree Henley, Sofia Coppola. Scénář a režie Sofia Coppola.

Výroba

Ve svém novém filmu *Oklamaný* se režisérka Sofia Coppola vydává do 19. století. Scénář je adaptací stejnojmenného románu Thomase Cullinana.

S oscarovou režisérkou se setkávají kolegové staří i noví, a to jak před kamerou, tak za ní. Coppola se opět spojuje se svými dvěma oblíbenými herečkami Kirsten Dunst a Elle Fanning, a poprvé režíruje vítěze Zlatého glóbu Colina Farrella a oscarovou Nicole Kidman. Tyto ostřílené veterány doprovází skupina náctiletých hereček, které se ve filmovém průmyslu pomalu začínají zabydlovat.

Do filmového týmu dále patří výtvarnice Anne Ross, střihačka Sarah Flack a kostýmní výtvarnice Stacey Battat, které už s Coppolou natočily několik filmů a na Oscara nominovaný kameraman Philippe Le Sourd, pro kterého je to naopak ve spolupráci s režisérkou celovečerní debut.

Příběh prošpikovaný prvky psychologického thrilleru začíná v roce 1864 – občanská válka trvá už 3 roky – a odehrává se uvnitř a v okolí jižanské dívčí internátní školy ve Virginii, kam se uchýlí zraněný voják Unie.

Coppola, kterou silně zaujal příběh filmu režiséra Dona Siegela *Oklamaný* z roku 1971, ve kterém hráli Clint Eastwood, Geraldine Page, Elizabeth Hartman a Jo Ann Harris, prozkoumává ve stejnojmenném filmu téma žen izolovaných v době občanské války. Scénář, který je adaptací knihy, se vrací k příběhu vyprávěnému očima jednotlivých ženských postav.

Ohledně napětí – jak sexuálního, tak jiného –, které je v příběhu přítomné, Farrell zdůrazňuje, co považuje na scénáři za výjimečné – „scénář ukazuje, jak se jakákoliv nevinnost může během válečných časů ztratit. Zkoumá také to, jak se ke slovu dostávají – a šíří se - živočišnější stránky lidského chování, i když vůbec nejste ve frontových liniích.“

„Násilí lidského srdce je nadčasové téma bez ohledu na to, v jaké době se příběh odehrává,” dodává Farrell.

„Je to příběh gotiky z Jihu,” poznamenává Dunstová. „Věci bublají pod povrchem, až dojde k výbuchu. Není to hororový film, ale ten horor tam je, s intenzitou a destrukcí – a je to o to závažnější, že se to děje mezi ženami.”

Životy žen, které během války ve škole žijí, jsou silně ritualizované. Fanning říká: „Ráno vstanou, a po určenou dobu pracují na zahradě. Potom modlitba, hra na hudební nástroj, lekce francouzštiny, večeře a spát. Pak se najednou všechno změní; přijmou zraněného vojáka a sobectví se ukáže v celé své kráse.”

„Jen vzácně najdete příběh o ženách během války a o tom, jak se vzájemně ovlivňují,” vysvětluje Ross. „V *Oklamaném* Sofia zkoumá jak jejich kamarádství, tak jejich izolaci.”

Vzhledem ke společensky jasně daným hranicím, ve kterých ženy vyrůstaly – nebo stále ještě vyrůstají – musel být součástí preprodukce důkladný výzkum.

Le Sourd začal své přípravy na *Oklamaného* „celý rok před začátkem natáčení. Co mě během výzkumů a během sledování daguerreotypů zaujalo, bylo to, jak málo sytých barev se během občanské války objevovalo.”

„Sofia s producentem Youreem Henleym se rozhodli, že se bude točit na film, což jsem ocenil, a následně jsme se rozhodli pro vzhled starších filmů, tedy pro poměr 1:66/1, aby byla zřetelněji vidět řeč těla.”

Kameraman na barevné paletě filmu úzce spolupracoval s Battat a Ross. Protože se příběh odehrává více než deset let předtím, než se začalo používat elektrické osvětlení, scénu za scénou se používalo denní světlo. Přirozené světlo doplňovaly svíčky, které

by na internátní škole byly vždy po ruce – a také se ručně vyráběly – a příležitostně se použila i moderní studiová světla.

Ross poznamenává: „Když se McBurney [ztvárněný Farrellem] objeví poprvé, svět, do kterého vstupuje, je měkčí, pastelovější. Když už tam je s těmi ženami déle, věci tmavnou, jak odrážejí náladu filmu.“

„Moc se mi líbí zvládnutí toho dramatu a to, že tam je i trochu melodrama,“ říká Farrell, který už dlouho chtěl natočit film s Coppolou.

Herečky ztvárňující jižanské ženy absolvovaly pro své role rozsáhlou přípravu. Dostávaly lekce psaní psacím písmem, na které se používalo pero namáčené do inkoustu nebo ukázky, jak vyrobit a použít tlakový obvaz. Zkoušky před samotným natáčením už herečky absolvovaly kompletně v dobových kostýmech.

Jak Farrell poznamenává, „interakce mezi tímto mužem a těmito ženami jsou o společenské etiketě – dokud některý z nich nevykročí z těchto obecně přijímaných hranic. Pak už to přestává být emocionálně omezené prostředí. Já jsem svou postavu neviděl jako příliš svázanou etiketou, ale Sofia mě požádala, abych se s lektorem společenského chování setkal a tak jsem to udělal.“

Několik hereček muselo hodinu denně nacvičovat přízvuky typické pro státy, z kterých jejich postavy pocházejí.

Oona Laurence, Angourie Rice, Emma Howard a Addison Riecke – přestože už jde o hotové herečky – stále nedosáhly 18 let; jejich přátelství se prohlubovalo i díky společným školním lekcím, které musely během natáčení navštěvovat a společným každodenním cestám do míst, ve kterých se natáčelo.

Aby spojení mezi nimi prohloubila ještě víc a aby vystavěla můstek mezi výzkumem a představami, požádala Coppola mladší herečky, aby si každý den psaly za svou

postavu deník a přemýšlely v něm o své minulosti – o rodinách, od kterých byly poslány pryč – stejně jako o své přítomnosti teď ve škole. Režisérka také dala čtveřici materiály, které odhalovaly, co všechno mohly dívky jejich věku během občanské války zažít.

„Slečna Martha není jen ředitelkou školy, je také hlavou něčeho, co se stalo jakousi domácností,“ poznamenává Dunst. „Moje postava, Edwina, dělá například dívkám takový dohled. Ale jak válka trvá už tak dlouho, pomalu se stáváme spíš jejich matkami.“

Farrella zaujala role McBurneyho každým svým emočním/fyzickým zvratem. „McBurney je určitým způsobem narcistický, ale přesto má dobrý odhad na lidi – umí odhadnout, co potřebují,“ říká herec. „Vycítí, čím lidé opovrhují a toho se snaží vyvarovat a naopak se snaží najít jejich slabé místo – ať už to znamená být na ně milý, nebo se držet dál.“

„Asi jediný, ke komu je upřímný, je Oonina postava Amy. Je k němu hned velkorysá, ale i tato nevinnost se ztratí.“

„Tenhle příběh obsahuje smrt, ale je také o tom, jak člověk umírá uvnitř sebe. Zkoušela jsem Edwině dát bohatý vnitřní život, emocionálně ji naplnit. Její citlivost se mi hrála těžce, je úplně jiná, než jsem já,“ vzpomíná Dunst:

„Pro moji postavu, Alicii, je to jako probuzení poznat muže takhle zblízka,“ říká Fanning. „Je ve věku, kdy je trochu znuděná a cítí se v životě zaseklá. Když začne nosit rozpuštěné vlasy a malinko ukáže korzet - přijde jí to nepříjemné. Ale nedokáže předvídat, jaké následky bude tato koketnost mít.“

Produkce si za svou základnu vybrala Louisianu, což potěšilo Riecke, která se v tomhle státě narodila a vyrostla – přestože ve filmu hraje postavu Marie, která má mississippijský přízvuk.

Stejně jako v předchozích filmech, i tady Coppola preferovala natáčení v reálných lokacích. Filmovou dívčí školou Farnsworth Seminary se tak stal Madewood Plantation House, který mohou diváci znát z hudebního klipu zpěvačky Beyoncé „Sorry”, který byl součástí jejího filmu *Lemonade*.

Madewood leží dvě hodiny jízdy od New Orleans. Byl postavený v polovině 19. století, i když občanská válka zdržela jeho dokončení. Stejně jako v *Oklamaném* samotná nemovitost nebyla víceméně konfliktem jako takovým zasažena. Je také dobře zabezpečená proti přírodním katastrofám – její majitel Keith Marshall říká, že „zdi mají 24 palců pevných cihel. Jde o jeden z nejlepších klasických domů v řeckém stylu v Americe a je národní historickou památkou”

V Madewoodu a jeho okolí se točily klíčové momenty filmu, včetně kuchyňských scén a scén z jídelny, ve kterých účinkovalo všech 8 herců. Historická fasáda zůstala nedotčená, přestože na ní výtvarníci udělali nějaké vizuální změny, které měly ukázat známky zanedbanosti způsobené táhnoucí se válkou a s tím spojeným snížením počtu studentek.

Ross ale se smíchem říká, že produkce měla „najít jiný dům – takový, kde bychom mohli uvnitř víc pracovat a měnit vnitřní zařízení a nábytek a kromě jiných logistických věcí také trochu jinak vymalovat... a mít jistotu, že nic nezničíme,” chytá se Fanning tématu. „Museli jsme být velmi opatrní a respektující. To schodiště bylo impozantní!” Dům soukromého vlastníka je v New Orleans a z jeho interiérů se stal kromě jiného školní salónek, hudební pokoj a ložnice.

Sídlo školy se skládá ze dvou lokací - Madewoodu a rezidence v New Orleans – a několik záběrů produkce natočila i v okolí Evergreen Plantation a City Parku v New Orleans. Právě zde se točila i scéna, ve které Amy objeví McBurneyho, a pro kterou se Coppola a Le Sourd nechali inspirovat lesní scénou z filmové klasiky *Rashomon*.

Co platí pro oba interiéry je, že Ross musela Farnsworth Seminary vybavit úplně vším – od Bible přes svícný až po hudební nástroje. Pro taneční scény, dodala sekce rekvizit vintage stříbro, které zbavili lesku vzhledem k nízkému školnímu rozpočtu a válečnému vyčerpání, které nedopřává žádný čas zbytečným úkolům, jakým je například čištění stříbra.

Zbraň, kterou si v domě na ochranu nechala slečna Martha, je revolver Whitneyville Dragoon ráže 44, který byl vyroben v letech před občanskou válkou, a který proto skvěle navozoval dojem, že ho vlastnil už otec slečny Marthy. Rekvizitáři dostali časové rozpětí „rané 19. století“. Dobové knihy byly nahrazeny reprinty, aby svou opotřebovaností neprozradily své skutečné stáří.

Aby se herci cítili ještě více součástí historie, připravilo pro ně kostýmní oddělení ručně šité kostýmy, které hercům pomáhaly lépe se dostat do svých postav. „V korzetech jsme byly každý den,” svěřuje se Fanning. „Každý den nám měřili pas, protože sukně byly šité na míru a musely přesně sedět. Měly tolik malinkatých knoflíčků, že nebylo možné, abychom se samy oblékly nebo samy svlékly...”

Produkce trvala jen 26 dní, natáčení začalo koncem října 2016. Le Sourd točil na svou vlastní kameru a Coppola byla často blízko něho, aby mohla mluvit přímo s herci, kteří opakovali záběry. Výsledkem je, že „jsme mohli dělat změny v jednotlivých scénách společně,” poznamenává kameraman.

„Mezi muži a ženami existuje vždy určité tajemství” – rozhovor se scenáristkou a režisérkou Sofií Coppolou

O: Říkala jste, že se snažíte točit osobní filmy. Co je pro vás osobního v *Oklamaném*?

Sofia Coppola: Tohle u žádného filmu dopředu nevím. Až později zjišťuji, jak se věci, které jsem viděla a lidé, které znám, stali jeho součástí.

Vždy mě ale fascinovala vzájemná interakce žen a to, jak se někdy umí změnit, když je poblíž nějaký muž.

Q: Takže *Oklamaný* představuje váš návrat k tématu ženských kolektivů nebo komunit, která se vyvinula nebo která se vyvíjejí? Ve *Smrti panen* je to komunita sester, v *Marii Antoinettě* je to královský dvůr, který je světem sám pro sebe a v *Bling Ring: Jako VIPky* se objeví parta, která skončí u porušování zákonů.

SC: Ano, vždycky mě zajímalo sledovat dynamiku skupiny – zejména ženských skupin. Myslím, že dynamika mezi ženami může být velmi jemná a rafinovaná a může se skrývat pod povrchem, zatímco muži jsou jasnější, otevřenější.

Proto mě tenhle příběh přitahoval, protože byl o skupině žen – a těmi dívkami odříznutými od světa mi to trochu připomínalo *Smrt panen* – a proto, že jsem nikdy skutečně nedělala film o ženách různého věku, v různých okamžicích jejich životů a o tom, jak spolu navzájem fungují. V tomto příběhu každá z nich funguje jinak ve vztahu ke konkrétnímu muži.

Q: Ve filmu se objevují čtyři různé věkové skupiny: slečna Martha, Edwina, Alicia a mladší dívky.

SC: A všechny mají svůj vlastní vztah k McBurneymu.

Q: Kdy a jak jste se dostala ke zdrojovému materiálu, kterým je román Thomase Cullinana *Oklamaný*?

SC: Poprvé mi o filmu *Oklamaný*, který jsem nikdy neviděla, ale o kterém jsem věděla, že je velmi uznávaný, řekla moje kamarádka a výtvarnice Anne Ross. Podívala jsem se na něj a ten příběh mi prostě zůstal v hlavě – že to bylo zvláštní a že tam byly nečekané zvraty. Nikdy jsem neplánovala dělat remake filmu, ale byla jsem zvědavá, tak jsem si obstarala knihu, podle které byl film natočený.

Říkala jsem si, co kdybych příběh převyprávěla z ženského pohledu? *Oklamaný* by tedy byla reinterpretace; výchozí stav je daný, protože dynamika síly mezi muži a ženami je obecně platná. Mezi muži a ženami existuje stále nějaké tajemství: „Jejda, proč to řekl?“ [smích]

Q: Přemýšlela jste o tom, že byste změnila prostředí knihy?

SC: Lidé mi říkali „Co kdybys to zkusila umístit někam jinam?“ Mě ale fascinoval Jih doby občanské války a to, jak byly ženy v té době vychovávány ve vztazích k mužům – měly být jemné a přitažlivé a měly být dobrými společnicemi – celý jejich život se točil kolem mužů, ale muži potom odešli... a jaké to pro ně bylo, když zůstaly opuštěné a měly žít svůj život, samy za sebe, přežít a vydržet?

Q: Nejedná se tedy o remake, ale spíš o adaptaci, což už jste předtím dělala. Ta kniha je vyprávěná z pohledu muže?

SC: Ne, napsal ji muž, ale je vyprávěná z ženského úhlu pohledu; v každé kapitole vypráví svůj příběh jiná žena.

Q: Co z této novely jste se rozhodla, aby se hrálo, nebo spíše naopak, z čeho jste ustoupila?

SC: Byly tam nějaké prvky, které jsem vnímala jako nejdůležitější; a přesto, že se příběh hodně zesiluje, jako nejrealističtější a nejvěrohodnější.

V knize je ten voják Ir. Když se setkala s Colinem Farrellem a slyšela jsem jeho přirozený irský přízvuk, říkala jsem si, že by bylo skvělé to zachovat a udělat tak McBurneyho pro ženy ještě exotičtější. Odkazujeme na to, jak on je žoldák, který dostal zapláceno za to, aby vzal místo za jiného muže [jako voják Unie]. Ale chtěla jsem, aby okouzloval, aby nebylo zřejmé, že s ním přicházejí špatné zprávy. Ženským pohledem to znamená „Chci mu důvěřovat.“ S Colinem, který do toho vstoupí.

Q: Dobře, když se na ty ženy a na McBurneyho díváte na plátně, dostanete pocit... pokud ne přímo naděje, tak možná doufáte, že věci nepůjdou z kopce a nepokazí se to.

SC: Ty ženy musejí cítit naději, zejména postava Edwiny, kterou hraje Kirsten Dunst. McBurney je teď prostě tady a je v Ráji. Všechny se o něj starají a krásně se kvůli němu strojí.

Takže je to jako - muži, kteří jsou okouzující, ale kterým byste asi neměla věřit, i když chcete. Myslím, že tohle může oslovit každého. Každý to zažil.

Q: Ve filmu z roku 1971 se objevuje afro-americká postava Hallie, kterou hraje Mae Mercer. Zvažovala jste i její dějovou linii ve vašem vyprávění?

SC: Nechtěla jsem mít v *Oklamaném* postavu otrokyně, protože jsem ji nechtěla zmínit jen tak letmo. Tenhle film je o téhle jedné skupině žen, které jsou během války ponechány samy sobě.

Q: A ve vašem filmu je ve škole méně dívek než v původním *Oklamaném*...

SC: Myšlenka je, že hodně z nich odešlo –

Q: Necháváte říct slečnu Marthu, že už poslala domů řadu studentek.

SC: Ano, takže to vše působí ještě opuštěnějším dojmem.

Q: Zmínila jste se, že příběh stále zesiluje. Užívala jste si, když došlo na ty napínavé části zápletky?

SC: Vzpomněla jsem si na *Misery nechce zemřít*, film z roku 1990, který jsem tehdy viděla, a ve kterém se muž stal hostem a zároveň vězněm. Měla jsem ho někde vzadu v hlavě. Byla to výzva, protože jsem nikdy nedělala nic podobného takovému příběhu – je to mimo moji komfortní zónu, ale pořád to dělám po svém, svým stylem. Musela jsem na to víc tlačit, obvykle jsem zdrženlivější. Bylo zábavné mít opravdovou zápletku a krásnou poetickou výpravu, což pro mě bylo nové! [smích]

Q: Natočila jste i jiné filmy odehrávající se v minulosti. Když jste chtěla zachovat časové období občanské války, do kterého je děj knihy umístěn, co vás o této době překvapilo, co jste se během výzkumů dozvěděla?

SC: Byla jsem překvapená tím, jak žili, když byl všeho nedostatek. Měli jsme lektora historické rekonstrukce občanské války, který nás učil, jak se v té době poskytovala základní zdravotní pomoc – Nicole Kidman se učila, jak obvazovat rány – a ruční práce, vyšívání; byl nedostatek papíru, tak psali na okraje knih...

Četli jsme knihy o pravidlech společenského chování z té doby; jeden příklad – žena nesmí přijmout lichotku, protože lichotka by v ní mohla probudit marnivost. Ženy musely hrát roli ženy-dámy, na tuhle roli byl kladen zvlášť velký důraz. Ale ty ženy to unavovalo...

Q: Vyžadovala se značná formálnost, včetně jejich vzájemného oslovování „slečno“ a křestní jméno. Díky tomu jsou dialogy lyričtější...

SC: Ano a líbí se mi, že dokonce i ke konci filmu, kdy se chystají k ... tomu [smích], stále zachovávají tuhle masku uhlazené ženy-dámy a masku nezávazné konverzace. Na Jihu stále přetrvává spousta společenských pravidel z té doby – a dokonce stále vzkvétají!

Q: Co vás inspirovalo vizuálně?

SC: Je to vždy směsice věcí z celého světa. Dívali jsme se na portréty z doby občanské války, a také na dívčí skupinové fotografie, které v 70. letech pořídil William Eggleston. Film *Tess*. Hitchcockovy filmy, kvůli napětí.

Q: Proč jste se rozhodla pro kameramana Philippa Le Sourd? Je to jeho první celovečerní film, který točil společně s vámi.

SC: Už jsem s ním v minulosti pracovala na několika reklamách. Je to velký odborník, cítila jsem, že do *Oklamaného* může přinést něco krásného.

Jsem šťastná, že jsem s ním mohla točit film, s vintage objektivy, protože to je čím dál vzácnější. Tenhle film měl působit jemně, měkce a vzdušně, ale také prosluněně v horkém prostředí a se spoustou kouře. Postavy jsou potlačované, včetně sexuálního útlaku.

Q: To prostředí je velmi reálné.

SC: Ano, je to skutečná lokace s duby a španělským mechem. Madewood [Plantation House] je nádherné místo, ale má také svoji temnou stranu, protože v minulosti to byla plantáž.

Chtěla jsem cítit hmyz, svěžest... Ta skupina už není dál schopná půdu udržovat, protože jich je málo a původní majitelé odešli. Vše zarůstá vínem, což zvyšuje pocit nebezpečí, přestože uvnitř pořád dbají na krajkové záclony a na napohled krásné věci. Je to kontrast: dům je velmi uhlazený, ale venkovní příroda je divoká, rostliny jsou přerostlé.

A je tam také kontrast mezi McBurneym a ženami: ženy se oblékají do šatů pastelových barev a pak tam přijde špinavý, otrhaný muž. Jsou navlečené do spousty vrstev, jsou přehřáté, nemůžou si obléknout nic lehkého, vzdušného. Za všech okolností jsou zapnuté až ke krku, i v tom horku.

S kostýmní výtvarnicí Stacey Battat jsme se rozhodly, že nenecháme ženy nosit pod sukněmi ty velké obruče, nosí prostě šaty bez nich. Ty šaty vypadají tak, že by se daly nosit i dnes; chtěla jsem, aby odpovídaly své době, ale aby byly zároveň jak autentické, tak přitažlivé pro moderního diváka.

Všechno je tak vybledlé, že palety barev téměř splývají dohromady, takže o to více vypadají jako celek. Stacey nikdy předtím nedělala historický film, takže to pro ni bylo nové.

Q: Stejně jako pro Anne Ross, která s vámi už natočila spoustu filmů –

SC: Spolu s Anne jsme sestavily nástěnky, na které se Stacey a Philippe mohli vždycky podívat, takže jsme byli všichni na stejné stránce. Práce s týmem, který už dlouho znám a o kterém vím, že udělá, co potřebuji, práci výrazně zrychlí.

Q: To je jedním z důvodů, proč jste byli schopní tenhle film natočit za 26 dní.

SC: A v Louisianě jsme měli skvělý místní tým.

Q: Vaše dlouholetá střihačka, Sarah Flack, začala se svou prací asi brzy...

SC: Ano, Sarah dělala záběry za pochodu, stříhala už během natáčení. Bylo by krásné mít víc času, ale s nízkorozpočtovým filmem pracujete tak rychle, jak to jde.

Q: Zmínila jste hmyz na pozemcích – jejich zvuky jsou součástí ozvučení *Oklamaného*. Je v něm velmi málo hudby; je to jako slyšet výbuchy na několik mil, ale v podstatě nejsou zase tak daleko.

SC: Jejich životy jsou tak okleštěné, že by nedávalo smysl, kdyby tam byl velký orchestr. Chtěla jsem to udržet na minimu.

Myslela jsem si, že to bude pro diváky víc napínavé, cítit, jak jsou tam uvízlí jenom se zvukem těch cikád, který je nekonečný a s těmi kanóny v dálce. Válka už trvá strašně dlouho, pořád je někde na pozadí; ženy si na ni už zvykly.

Q: Stejně jako filmové postavy, kanónů si všimnete, potom je zase nevnímáte a pak si jich možná všimnete znovu. Protože to tak je každý den –

SC: Stalo se to normální, běžnou součástí scén.

Q: Čím vás zaujala Nicole Kidman tak, že jste jí svěřila roli slečny Marthy tak, jak jste ji vytvořila?

SC: Vždycky jsem obdivovala Nicoliny výkony – zejména když hraje tak trochu zvrácenou, jako v *Zemřít pro...* Vždycky jsem s ní chtěla pracovat a když jsem potom psala scénář, představila jsem si ji a to mi pomohlo. Věděla jsem, že postavě slečny Marthy dá hodně, včetně humoru a emocí. Nicole to umí zahrát tak autoritativně, že vám je jasné, že celé té skupině velí.

Q: Přesně tak. V některých scénách s McBurneyem to vypadá, jako kdyby byla slečna Martha generál a on voják na návštěvě.

SC: Ano. Ale nechtěla jsem opakovat klišé ředitelky, z které jde hrůza. V tomhle filmu jsou ženy všech věkových kategorií jižanské krásy – a to přesto, že časy, kdy byla slečna Martha vyhledávanou jižanskou krasavicí už dávno minuly a večírky jsou už také minulostí. Současnost pro ni znamená chránit tyto dívky; proto musí být v těžkých časech silná.

Q: Opět jste točila s Kirsten Dunst– a všechny vaše filmy, ve kterých hrála, se odehrávají v minulosti.

SC: Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, máte pravdu.

Q: I když také se objevila v *Bling Ring: Jako VIPky*.

SC: Jen cameo, to se nepočítá. Moc ráda s Kirsten pracuji, takže jsem s ní zase chtěla něco udělat.

Q: Jak je možné, že tak skvěle umí zahrát ženy z různých časů, různých míst?

SC: Kirsten má schopnost, která ji dělá uvěřitelnou, když hraje někoho z jiné doby. Tím neříkám, že neumí být současnou! Jakmile se ale oblékne do dobového kostýmu, věřím tomu, že je z jiné doby.

V *Oklamaném* jsem chtěla, aby hrála Edwinu, zranitelnou učitelku, protože Kirsten taková vůbec není; ta postava je utlačovaná a křehká, což Kirsten není ani v nejmenším.

To samé bylo s Elle Fanning, která je tak milá a laskavá a která hraje „zlobivou holku“. Říkala jsem si, že to bude legrace. Ráda se dívám na herečky, které hrají pravý opak toho, co byste od nich čekali.

Q: Je Elle teď lepší herečka, než když jste s ní spolupracovala naposled, před sedmi lety, na *Odnikud někam*?

SC: Bylo jí 11, když jsme dělali *Odnikud někam* a najednou jí je 18, když hraje v *Oklamaném*. Je to pořád ta samá osobnost a ten samý člověk – jen v dospělé verzi. Zůstaly v ní ty dětské jiskry a je velmi přirozená. Byla jsem z jako z herečky tenkrát ohromená a teď jsem ještě víc.

Elle vnesla do postavy Alicie hodně: tu postavu ukázala jako pyšnou a zahleděnou samu do sebe. Alicia si je dobře vědoma toho, co dělá, třeba když si rozloží sukni, když všechny sedí s McBurneym a ona se na něj dívá. V knize je její postava vychována k tomu, aby muže ulovila.

Q: Elle často hraje s ještě mladšími herečkami. Jak se vám podařilo najít čtyři z nich a obsadit je jako skupinu?

SC: Měla jsem skvělý castingový tým. Bylo důležité najít dívky, které byly ve stejném věku jako filmové postavy. Chtěla jsem být důkladná; setkali jsme se s opravdu hodně herečkami v této věkové skupině.

Potom jsme začali dávat fotky těchto hereček vedle sebe na zeď, abychom viděli, jak budou společně vypadat – jestli si budou příliš podobné nebo jestli si je nespletete. Každá z nich musela být silnou osobností a vystupovat z davu. Začali jsme potom dávat naše favoritky k sobě a sledovat, jak jim to spolu bude ladit. A vynořily se nám z toho tyhle čtyři dívky.

Dvě z nich, Oona Laurence a Emma Howard, hrály na Broadwayi v *Matildě*; Oona jako Amy mohla zpívat a Emma jako Emily vypadá jako portrét z doby, ve které se film odehrává.

Angourie Rice je z Austrálie a je tak talentovaná, že jsem jí musela dát roli upjaté Jane. S Addison Riecke, která hraje Marii, je hrozná legrace. Dokud jsem se s ní nesetkala, netušila jsem, že účinkuje v televizní show *The Thundermans*, kterou milují moje děti. Všechny spolu skvěle spolupracovaly. Myslím, že v tom filmu je dobře poznat, že byly jedna parta.

Q: Na plátně tuto blízkost zdůrazňujete i tím, že ukazujete několik dívek sdílejících společnou postel.

SC: Ano, usoudili jsme, že dívky, které jsou daleko od svých rodin, mají společný pokoj a potom někdo přijde a skočí do postele, protože ten velký dům byl strašidelný. Jsou to děti, drží spolu.

Q: Rozvíjela jste tu soudržnost mezi nimi, abyste podpořila jejich vzájemnou blízkost?

SC: Ano. Měli jsme období zkoušek, kdy se učily tančit a dostávaly lekce společenského chování a šití – prostě to, co by v té době dívky dělaly. Tím, že při těchto aktivitách trávily čas společně, se pouto mezi nimi přirozeně formovalo.

Během natáčení – zejména když jsme byli v Madewoodu – se všechny potloukaly po městě společně a staly se z nich kamarádky. Na Halloween společně vyrazily do města. Myslím, že hlavně u malých štábů a hereckých týmů v nízkorozpočtových filmech funguje určitá pospolitost – všichni jste na jednom místě, protože se každou noc nevracíte ke svému běžnému životu.

Při natáčení *Oklamaného* jsme byli všichni ubytovaní v místním hotelu Hampton Inn a v lobby jsme se scházeli v pyžamech. Když jsme točili interiéry v domě v New Orleans, měli jsme tam verandu s velkým dlouhým stolem a nakonec se z toho stalo místo, kde jsme společně trávili čas. Nebo na dvoře. Úžasná atmosféra.